

Slovo k povzbuzení na neděli 9. srpna 2026, na **19. neděli v mezidobí – A**
Biblická čtení: 1Král 19,9a.11-13a; Ž 85; Řím 9,1-5; Mt 14,22-33

Milé sestry, milí bratři,

starozákonní čtení z První knihy královské před námi rozevřelo známé vyprávění o setkání proroka **Eliáše s Hospodinem** na Boží hoře Chorebu: Hospodin k Eliášovi nepřichází a nepromlouvá v prudkém a silném vichru, ani v zemětřesení, ani v ohni, ani v bouři, jak by možná prorok byl očekával, nýbrž v «šumu jemného vánku».

I tak totiž Hospodin Bůh k člověku někdy **přichází**, i tak se dává poznat, zakusit, i tak se chce člověku zjevit. **Nenápadně**, v podobě jemného vánku. Což nevylučuje, že by jindy nepřicházel třeba v ohni, bouři, vichru či nějakém zemětřesení – vždyť i ty patří k biblickým theofaniím, formám a obrazům Božího zjevování se člověku. Ale existuje i **jemné, nenápadné Boží přicházení**. Jako k Eliášovi. A právě pro takové Boží navštívení musí být lidské nitro vnímavé, otevřené a citlivé.

Ano, Bůh může zasáhnout do lidského života mohutně a jasně, i třeba skrze nějakou životní **bouři** či **zemětřesení**, je dobré s tím počítat. A ještě lepší je asi čekat na to, že **jindy**, a možná **častěji**, se může projevit velmi **jemně**, nenápadně. A že jen nepřesycené a otevřené **srdce** může být schopné jeho příchod vůbec zaznamenat a zachytit.

Žádná z forem Božího přicházení k člověku nemůže být absolutizována, jedna nevylučuje druhou, **bouře jednou** nevylučuje **jemný vánek jindy**. Je jen **na Bohu**, jak a kdy k člověku chce přijít, jak a čím se mu prokázat jako Bůh, jak se mu zjevit. **Na nás** je se pokusit **nepropásnout** jeho příchod, čekat na něj, jít za ním **na horu**, snažte se ochudit svou duši o zbytečné a nadbytečné, aby mohla být obohacena Božím příchodem. Na nás je se pak před Bohem pokorně **sklonit a naslouchat**, co říká, k čemu nás vede a k jakému dobru posílá, případně od jakého zla odvrací. Tak jak to učinil prorok **Eliáš**, nejen největší starozákonní prorok, ale i jeden z předobrazů Krista.

Ve druhém čtení pokračujeme v četbě Pavlova **Listu Římanům**. Dostáváme se na začátek pasáže pojednávající o Pavlově vztahu k Izraeli, respektive o vztahu Nového Izraele, církve, k tomu Starému, k synagoze. O tom jsou celé dvě kapitoly.

«Přál bych si totiž, abych já sám byl proklet, od Krista vzdálen, pro své bratry, s kterými jsem tělesně spřízněn» slyšíme v dnešním úryvku. To píše **ten samý Pavel**, který úplně všechno pokládá za bezcenný brak ve srovnání s oním nesmírně cenným poznáním Ježíše Krista, Pavel, který nechce znát nic než Krista **ukřižovaného**, který byl Kristem tak **uchvácen**, že by si už tak přál být s ním v nebi. **Nyní** vyznává, že **z lásky** ke svým bratrům a sestrám z Izraelského národa by byl ochoten i **vlastní spásu obětovat**, jen aby **oni** byli **zachráněni**, pokud by to tím bylo možné.

To je snad **největší, nejparadoxnější** vyznání lidské lásky k druhým lidem, jaké v Novém Zákoně máme: Ochota obětovat vlastní spásu, jen aby někdo jiný byl zachráněn.

Zní to až absurdně, ale možná právě **v ochotě obětovat** pro druhé i vlastní věčnost je **vrchol lásky**. Ostatně z života i některých **svatých** v dějinách známe něco **podobného**. Byli tací a byly takové, kteří a které to nějak učinili:

Dověděli se například o hrozící zkáze nějakého hříšníka a sami svou vlastní spásu Bohu nabídli jako „výměnu“ za spásu dotyčného; jako svatá **Terezie z Lizeux**. Anebo například když sv. **Edith Stein**, dnešní světice, svůj krutý úděl, který na ni dolehl, koncentrační tábor, přijala jako oběť za svůj židovský národ. A pak **nebe od Boha dostali** také.

Konečně něco podobného může prožívat kupříkladu i trápící se **rodič**, když hledí na nějak nezdárný způsob života svého syna, své dcery. I svou vlastní nebeskou blaženost by za své dítě **obětovali**, jen kdyby to šlo. A třeba se i takto modlí. A pochopitelně nejen rodič, ale i jiní **milující** lidé, když nabízí sami sebe vidouce utrpení či neštěstí těch, jež milují. A tak dále.

Ve zvuku dnešního druhého čtení to není špatně. **Pavel** byl ochoten **obětovat z lásky vše**, a dostal proto také vše: **Boha a nebe**. A možná tím nebe otevřel i mnohým **dalším**.

Ochota se obětovat, i svou vlastní **věčnost**, má však možná ještě jednu, subtilnější, a ještě nesnadněji uchopitelnou rovinu: Ochotu pro druhé a jejich záchranu i **mravně riskovat**, připravenost **namočit se**, ušpinit se, třeba i nějak (zdánlivě) **zhřešit**, padnout, když by to mohlo přispět k **záchraně** a věčné spáse **druhých**. I to totiž může implikovat ochota obětovat z lásky i svou věčnost.

Ano, zní to ještě **absurdněji**, pohybujeme se pochopitelně na velmi tenkém ledě, ale možná tomu tak **trochu někdy** opravdu je. **Kříž** i toho je snad znamením. Co je a co není hřích, posuzuje nakonec přeci **Bůh**. A patrně nejvíce to závisí **od míry** naší opravdové **lásky** k Bohu a lidem (a světu), což je jediná možná **relativizace** (doslova!) hříchu.

V evangeliu pokračujeme v četbě Matoušova sepsání. Dnešní úryvek bezprostředně navazuje na událost rozmnožení chlebě a ryb a nasycení tisíců. Máme před sebou svědectví o dalším Kristově **zázraku**: O Ježíšově a pak i Petrově **kráčení po vodě**. O zázraku, který v sobě opět skrývá velký potenciál duchovního, **alegorického** výkladu.

Naše **víra** v Boha je totiž v mnohém **podobná kráčení po vodě**. Člověk se vydá za Pánem Ježíšem, vydá se za jeho hlasem, za jeho vábením, a jde. Ale chvílemi si ve své víře, na své cestě víry opravdu může připadat, **jako by krácel po vodě**. Zvlášť tehdy, když se ve víře vydá za nějakou **náročnou** Kristovou výzvou. **Kráčí**, ale je to především Boží síla, **Kristova milost**, sám dar víry, **vztah s Bohem** skrze Ježíše, které ho nad vodou **nesou**.

Všechny **důvody** křesťanské víry jsou **důležité**, ale nakonec jsou spíše jen tou **vodou**. Proto určité pouhé **kráčení po vodě**, **pochybnost a nejistota** jsou vždy součástí naší víry **také**.

Za Pánem Ježíšem – podobně jako svatý Petr – vždy nějak **kráčíme po vodě**. A proto také – podobně jako svatý Petr – občas (anebo často) začneme **tonout**. Tonout ve svých **pochybnostech, nejasnostech a nejistotách**. Či **hříších**. Příjemné to není, je to i nebezpečné, nese v sobě **možnost utonutí**, smrti v hlubinách, ale je tomu tak, dovedeme si to představit.

Co **v takových chvílích** dělat, je to, co učinil svatý Petr: volat **«Pane, zachraň mne»**. **Volat**, a **ne racionalizovat**, proč je možné a moudré chodit po vodě, proč je dobré a rozumné křesťansky věřit a žít. Více **volat** než se upínat se k rozumovému odůvodnění křesťanské víry, jinak tak krásnému a velkolepému. **Volat**, modlit se a prosit **«Pane, zachraň mne»** a také **všechny ostatní** a celý svět. Především **pokorné volání** může totiž **otevřít** naši duši, aby i ji sám Pán **zachytil** a vzal zase na svou loďku. Abychom pak mohli **vírou** zase dál **kráčet po vodě**.

Milé sestry, milí bratři, ať už si z dnešního Božího slova vezmeme povzbuzení, **kolika** mnohými **způsoby** k nám Hospodin **Bůh** může přicházet a promlouvat (první čtení). Anebo **Pavův vzor**, jak až veliká a kam až by měla jít dokonalá láska, až k ochotě vlastní spasení ztratit v prospěch druhého (druhé čtení). Anebo **alegorii naší víry** jakožto **kráčení po vodě** a povzbuzení, co činit, když začneme tonout (evangelium). **Vezměme si k srdci aspoň něco...** Vždyť od toho se Boží slovo **čte**.

A **svatí** jsou příkladem jeho stále nové aktualizace. Jako třeba dnešní svatá **Edith Stein** (řeholním jménem Terezie Benedikta od Kříže). Z 5. srpna 1942, kdy čekala v nizozemském internačním táboře Westerbork na transport do vyhlazovacího tábora Osvětim-Březinka, se dochovalo jímavé svědectví jednoho kněze, který ji tam navštívil: «Myslela na přicházející bolest, ale nikoliv na svou vlastní, vůči ní byla velmi klidná. Myslela na bolest sužující ostatní. Když jsem ji viděl sedět zamyšlenou na zemi v baráku, vysvitla ve mně při pohledu na její vnější vzezření jasná myšlenka: Pieta bez Krista».